

Pakhuse skulle beskattes efter en lavere Sats, selv om de ere i indvendig Forbindelse med andre Lokaler, hvoraf højere Afgift svares. Begrebet „særskilte Pakhuse“ er blevet nærmere bestemt. Men de nævnte to Ændringer ere af den Art, at den højtærede Finansminister i Kraft af en Fortolkning vilde kunne have udført dem ad administrativ Vej, saa de kunne ikke — hvilken Pris man end sætter paa dem — betegnes som væsentlige. I § 2 er der tilføjet en Bestemmelse gaaende ud paa, at Avlsbrugere paa Købstads Bymarker ere fritagne for at svare Afgift af deres Boliger, saafremt de ikke drive anden Næring. Det er en ganske ny Bestemmelse, og jeg kan godt forstaa, at ærede Medlemmer have været tilfredse med den. Men naar man her har talt om, at det var saa overordentlig uretfærdigt, at Avlsbrugere paa Købstadjorder skulde betale Bygningsafgift, skønt de svare de samme Hartkornsafgifter som Avlsbrugere paa Bondejord og anden Jord, maa det dog vel erindres, at Købstadjord i sin Tid havde det saakaldte privilegerede Hartkorn. Ved Hartkornsudjævningsloven af 1850 fik disse privilegerede Købstadjorder Erstatning for den ved Loven paa-lagte Skatteforhøjelse af Hartkørnet; der blev udbetalt dem det 20-dobbelte af, hvad Skatten blev større, end den havde været hidtil. Naar altsaa disse Avlsbrugere have maattet svare Bygningsafgift, skønt de nu ogsaa svare Hartkornsskat som andre Hartkornsbrugere, er det dog en ret væsenlig Omstændighed, at der i sin Tid er ydet Erstatning for en Del af Hartkornsskatten, saa at der i Virkeligheden ikke af de paagældende Jorder svares fuld Hartkornsskat i Forhold til, hvad der udredes af Bondejord. Alligevel har jeg for mit Vedkommende ment, at man kunde forsvare at fritage disse Avlsbrugere for Bygningsafgiften, thi naar man ved Skattereformlovene, som det særlig blev fremhævet under disse Loves Behandling af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjærg), har indrømmet alle Hartkornsbrugere den samme Begunstigelse uden Hensyn til, at en Del af dem i 1850 fik en betydelig Erstatning af Statskassen for det privilegerede Hartkorns Ophør, saa er der formentlig ingen tilstrækkelig Grund til at undlade at imødekomme de foreliggende Andragender fra Avlsbrugerne paa Købstadjord. Endvidere har man i Udvalget ændret Forslagets Hovedbestemmelse i § 1 derhen, at Fritagelsen for Bygningsafgift ikke blot skal gælde de omhandlede

Haandværkeres Værksteder, men ogsaa deres Boliger med tilhørende Lokale for Raamateriale og færdige Varer. Som den ærede Ordfører (Zahle) forleden bemærkede, betyder en Udvidelse af Afgiftsfriheden til disse Smaaahaandværkeres Boliger jo i Reglen ikke stort, da de i Forvejen efter de nugældende Regler ville være afgiftsfri i saa Henseende, eftersom Boligen sædvanligvis ikke er saa stor, at den medfører Afgiftspligt, og hvad Lokalerne til Raamateriale og færdige Varer angaar, have Smaaahaandværkerne jo i Reglen ikke særskilte Lokaler til dette Brug, men benytte almindeligvis Lokaler hertil, som tillige tjene dem til Opholdsrum. Og naar dette er Tilfældet, er allerede efter den nugældende Lov disse Lokaler afgiftsfri. Jeg underkender ikke Betydningen af de af mig nævnte Tilføjelser til Forslaget, men jeg mener, at de ikke opveje den Indskrænkning, som er gjort i det oprindelige Lovforslag, der bestemte, at *alle* Haandværkere, hvad enten de boede i Købstad eller paa Landet, skulde være fritagne for Bygningsafgift af deres Værksteder, naar de ikke benyttede fremmed Medhjælp, men drev Forretningen selv eller med Hustrus og Børns Hjælp. Dette er nu forandret ved det foreliggende Lovforslag. Der er i dette kun Tale om Haandværkere paa Landet, og Loven vil derved blive en Undtagelseslov, medens det oprindeligt var tænkt, at den skulde være en for hele Riget gældende Lov. Jeg kan ikke se rettere, end at der er god Føje til at indrømme de smaa Haandværkere, der ikke benytte fremmed Medhjælp, den samme Afgiftslettelse, hvad enten de bo i København, Købstæderne eller paa Landet; men desværre er Resultatet nu blevet et andet. Man har ladet Byrden fremdeles hvile paa de mange smaa Haandværkere i Hovedstaden, i Købstæderne og paa Frederiksberg. Det har undret mig noget, at navnlig de Herrer Socialdemokrater, som ellers med saa stor Styrke tage Ordet for Smaa-kaarsfolk i København og Købstæderne, og som ikke pleje at høre til de tavse Medlemmer her i Salen, ikke have haft et Ord at sige i Anledning af denne væsentlige Ændring af det oprindelige Lovforslag. Jeg finder, at de ærede Forslagsstillere og særlig det ærede Medlem for Bøgnse (Aadal), som har været Ordfører for Forslaget, kunne tage sig de Udtalelser meget let, som gaa ud paa at rose og prise det foreliggende Forslag, paa det oprindelige Lovforslags Bekostning. De have selv-følgelig ment, at det ikke var forsvarligt